

resolberer saaledes: „Efter i denne Anledning at have bryddet med Indenrigsministeriet skulde dette Ministerium til behagelig Efterretning samt videre Bekjendtgjørelse og Foranstaltning tjenstligt melde, at det, med Hensyn til at selve Bestemmelsen om den Nedsættelse af eller fritagelse for Skolepenge, der i hvert enkelt Tilfælde kunde være Anledning til at indrømme ifølge den Borgerrepræsentationen ved Lov af 8de Marts 1856 § 11 i saa Henseende tillagte Myndighed, ikke kan være Gjenstand for Appel til høiere Instans, maa have sit Forblivende ved den senest stedfundne Ansættelse af Skolepengene, efterat nu ligesaavel Betalings- som Fristolens Elever ere medtagne.“ Dette var nemlig det andet Punkt, hvori Repræsentationen gav efter, idet den erkjendte, at den nærmest var kommen ind paa den fulgte Vej ved at see, hvorledes det var gaaet til i Horsens. Her siger altsaa Ministeriet, at der i § 11 er givet Borgerrepræsentationen Ret til at indrømme fritagelse for eller Nedsættelse i dette Maximum af 2 Rd., naar den finder, at der er Anledning dertil, og da Loven tillige siger, at dersom en saadan Nedsættelse eller Frigivelse bringer Beløbet ned under 3 Mk. for hvert Barn, skal det Manglende fremkomme ved almindelig Eigning, gaaer Loven altsaa ligefrem ud fra den Forudsætning, at denne Nedsættelse kan blive saa stor, at den kan gaae ned under 3 Mk. pr. Barn. Den hele Allarm, der er gjort, opløser sig da deri, at Ministeriet siger: Loven giver ikke nogen Udvei til, at en Bestemmelse af Borgerrepræsentationen i dette Tilfælde kan gjøres til Gjenstand for Appel til høiere Instans, hvormed maa menes høiere administrativ Appel, men dette opdages, som sagt, først efterat man i længere Tid har paalagt Borgerrepræsentationen en Mulkt af 1 Rd. daglig. Det hedder derpaa i samme Skrivelse fra Ministeriet, hvad der forekommer mig ganske forunderligt: „Derimod finder Ministeriet ingen Anledning til at eftergive Borgerrepræsentanterne de dem for deres Adfærd i denne Sag dikterede Mulfter, dog saaledes, at de efter den lovlige Ansættelse af Skolepengene paaløbne Mulfter bortfalde.“ Det er en overordentlig stor Naade, som Ad-

sentationen i Skanderborg, at den daglige Mulkt maa bortfalde, efterat den lovlige Ansættelse af Skolepengene er steet, men man holdt ikke Engang disse Ord, thi en med den nu for lovlig anerkjendte aldeles eenslydende Liste blev afgiven den 17de Oktober til Amtmanden, og fra denne Dag er den altsaa lovlig afgiven, skjøndt Amtmanden nægtede 2 à 3 Gange at anerkjende den; af den Grund, det gjentager jeg, gif Tid en hen til den 23de November, og det er først fra denne Dag, man vil indrømme Borgerrepræsentanterne fritagelse for Evangsmulften; uagtet det er den samme Liste, der den 17de Oktober blev afgiven, som man nu finder lovlig, fordrer man dog Evangsmulften udredet for Tidsrummet fra 17de Oktober til 23de November. De, der kunne forstaae dette, forstaae Mere end Folk i Almindelighed; jeg kan ikke forstaae det. Vi komme dernæst til et Andragende fra Borgerrepræsentanterne til Indenrigsministeren, hvori de anføre, at de have handlet i denne Sag efter deres bedste Overbeviisning og Skjønnende, grundet paa deres nøie lokale Kjendskab til Byens Indvaaneres Vilkaar, og at de og Mange med dem finde deres Handlemaade stemmende med Loven. Endvidere erklære de: „Da vi imidlertid føle os i høieste Maade fortrædige af Amtmanden over Skanderborg Amt, der ret synes her at have givet et Beviis for, hvad han selv udtaalte, at han albrig fraviger sin Mening, selv om han senere overbeviises om dens Feilagtighed, fortrædige saaledes, at vi under Dagsmulfter tvinges til at handle imod vor Overbeviisning og derved indskrænkes i den Håndlefrihed, som er nødvendig, naar vi skulle følge vor Overbeviisning og ikke efter vor Amtmands Villie, saa er det vort Dunst, alle at afgaae som Borgerrepræsentanter for Skanderborg Kjøbstad, og ansøge derfor underdanigst Ministeriet om at indvilge denne vor Bøn.“ Herpaa fik de i Juli 1859 et Afslag; det kunde ikke indrømmes dem, men de fik endnu en lille Tilgift, idet det hedder, at baade Indenrigsministeriet og Kirke- og Underviisningsministeriet, med hvilket hiint naturligtvis her havde korresponderet, have erklæret sig enige i, „at Borgerrepræsentanternes Adfærd i denne Sag maatte misbilliges“; det vil sige, at det maatte